

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 151 (2017), **Duminica Izgonirii lui Adam din Rai**
(a lăsatului sec de brânză)

Evanghelia: Matei 6, 14-21*

Zis-a Domnul: Că de veți ierta oamenilor greșalele lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru Cel ceresc; dar de nu veți ierta oamenilor greșalele lor, nici Tatăl vostru nu va ierta greșalele voastre.

Iar când postiți, nu fiți posomorâți ca fățarnicii; că ei își mânjesc fețele ca să le arate oamenilor că țin post; adevăr vă grăiesc, își iau plata lor. Tu însă, când postești, unge-ți capul și spală-ți fața, pentru ca nu oamenii să te arăți că postești, ci Tatălui tău Care este întru ascuns; și Tatăl, Care vede întru ascuns, îți va răsplăti la arătare.

Nu vă adunați comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde furii le sapă și le fură; ci adunați-vă comori în cer, unde nici molia și nici rugina nu le strică, unde furii nu le sapă și nu le fură; că unde-ți este comoara, acolo-ți va fi și inima!

Izgonirea lui Adam din rai - cheia întregului înțeles al Postului Mare

Părintele Dumitru Stăniloae

(...) Biserica a închinat **duminica de azi**, din ajunul acestui Post, în amintirea izgonirii lui Adam din Rai. Aceasta **ne dă cheia întregului înțeles al Postului pe care îl începem. Așezând amintirea izgonirii lui Adam din Rai, nemijlocit înaintea începutului acestui Post, care se deschide ca o ușă de pocăință, Biserica ne pune înaintea starea de nefericire în care e adusă omenirea prin păcate și din care scapă prin Hristos, urcând calea ostenitoare a postului, a înfrânării de la păcate, a pocăinței pentru ele.** Ea ne vorbește de Adam. Dar prin Adam ea ne îndeamnă să ne gândim fiecare la noi înșine, căci fiecare repetăm, într-un anumit fel, pe Adam, înstrăinându-ne prin păcate de Dumnezeu și dobândind mântuirea prin drumul pocăinței pe care ni l-a

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

deschis Hristos. Dar să ne oprim o clipă la Adam și apoi să trecem la noi. **Izgonirea lui Adam din Rai e starea de plâns în care s-a rostogolit acela, neținând porunca înfrânării dată lui de Dumnezeu.** Preferând ascultarea de șarpe ascultării de Dumnezeu, dând drumul poftei sale în ciuda îndemnelor de a o stăpâni, dat de Dumnezeu, și călcând astfel porunca de a nu mânca din pomul oprit, care a fost primul post rânduit de Dumnezeu, Adam se rostogolește din viața plină și fără de sfârșit în viața sărăcită și muritoare și din bucuria netulburată și neîntreruptă într-o existență frământată de puține plăceri și multe dureri, chinuită în timpul plăcerilor de conștiința necurăției lor și de grija durerilor viitoare, mușcată în timpul durerilor de remușcările pentru plăcerile trecute și umbrită tot timpul de gândul neliniștitor al morții sigure și al iadului veșnic. Și firea noastră ar fi rămas scufundată în acest întuneric al tristeților și al lipsei de conținut spiritual pe pământ și al iadului veșnic după moarte, dacă n-ar fi venit Hristos, care, începând cu postul cel de patruzeci de zile și sfârșind cu moartea pe Cruce, a eliberat firea noastră de moarte și de iad, de stricăciune și durere, ridicând-o la viața nemuritoare și la slava dumnezeiască, biruind pe diavolul care voia să-L ispitească și pe El cu mâncare, după asemănarea lui Adam. **Neînfrânarea lui Adam a rostogolit firea omenească în nefericirea întunericului și a morții veșnice, înfrânarea Domnului Hristos a ridicat-o la viața netrecătoare și la fericirea fără goluri. (...)**

Fiecare din noi îl poartă în sine pe Adam cel izgonit din Rai pentru neînfrânare și neascultare de Dumnezeu. Dar fiecare se poate ridica de la starea lui Adam cel dintâi la starea lui Hristos, a lui Adam cel de-al doilea. Fiecare din noi am încercat sentimentul izgonirii din Rai, prin căutarea cu lăcomie a plăcerilor necumpătate. Dar fiecare din noi poate urca iarăși, urmând lui Hristos și având ajutorul Lui, spre Raiul din care am fost alungați. **A fi în Rai înseamnă a te simți în preajma lui Dumnezeu, în convorbire cu El, a simți adierea blândă a iubirii Lui, ca Ilie, a auzi glasul Lui vorbindu-ți dulce, cu bunătate părintească. A fi în Rai înseamnă a te simți neîntinat în cugetări, în doruri, în fapte. Căci numai cel curat simte pe Dumnezeu în preajma lui.** A fi în Rai, încă trăind pe pământ, înseamnă a te simți învăluit de o negrăită pace sufletească cu tine însuși, cu Dumnezeu și cu semenii, de o fericire calmă, egală și parcă fără început și fără sfârșit. **A fi în Rai înseamnă a te simți, chiar în mijlocul întâmplărilor tulburătoare și schimbăcioase ale vieții, neclătinat de ele, mai presus de ele.** A fi în Rai înseamnă a te simți adunat în camera ascunsă, liniștită și adâncă a inimii, acolo unde își face simțită Dumnezeu prezența Sa și unde te poți uni cu El, privind la cele din afară, fără să te tulburi și fără să fii ispitit a-ți părăsi acel fericit loc al sălășluirii tale și al sălășluirii lui Dumnezeu, prețuind nesfârșit mai mult dulceața lină și curată a acelei împreună petreceri cu Dumnezeu decât plăcerile violente și de un gust îndoielnic ale simțurilor. A fi în Rai înseamnă a gusta încă de aici arvuna vieții și a învierii lui Hristos în tine, căci înseamnă a-L simți pe Hristos Însuși în tine, ca izvor al unei vieți noi în tine.

Dar câți suntem acolo? Sau câți suntem acolo în mod mai durabil? (...) Dar, **iată, Dumnezeu Cel Atotmilostiv ne deschide ușa unui drum care urcă spre poarta Raiului și spre pomul vieții noastre, a unui drum spre Raiul din care am fost izgoniți. (...) Drumul acesta e ușor pentru noi, căci Domnul Însuși ne sprijină să-l străbatem, Domnul îl face împreună cu noi. E drumul postului, al înfrânării de la păcatele prin care sporim patimile noastre. E drumul întoarcerii noastre de la poftirea plăcerilor lumești spre poftirea celor spirituale și dumnezeiești. Dar e și drumul pocăinței pentru păcatele săvârșite prin poftirea nemăsurată a celor lumești, căci fără această părere de rău a pocăinței, nu avem putere să ne înfrânăm în timpul postului de la poftele care conduc la păcat. (...) suntem chemați nu numai la luptă împotriva necumpătării trupești, ci și la luptă împotriva a tot felul de necumpătare sufletească. O astfel de necumpătare sufletească este mânia, o alta e ura împotriva aproapelui. Sufletul cuprins de ele s-a descumpănit cu totul, și -a pierdut echilibrul și măsura, s-a golit de liniște și de dreapta judecată, e într-o adevărată stare de febră. Tot așa este ținerea minte a răului suferit de la cineva, aceasta nu mai dă pace sufletului, îl ține în întregime sub stăpânirea ei, i-a luat orice libertate pentru alte gânduri și îndatoriri. Cei stăpâniți de aceste patimi sunt ca niște oameni beți sau care se dedau cu ușurință beției! Despre ei spune prorocul Isaia: "Vai, celor ce se îmbată fără vin" (Isaia 28, 1). Sunt oameni chinuți, bolnavi, ajunși incapabili de vreo treabă de om treaz, din pricina fierberii care este în ei. Sunt oameni ce se povârnesc ușor într-o parte, oameni în care toată energia sufletească e prinsă în slujba patimii ce se mișcă în ei, ca o împărăteasă atotstăpânitoare și care folosește toate puterile omului, numai spre răul lui și al altora.**

Postul fiind o înfrânare și de la aceste patimi și aducând o slăbire a lor, sufletul e ajutat prin aceasta să-și redobândească echilibrul și libertatea pentru o viață bogată, largă, liniștită, puternică și folositoare lui și altora. Aceasta se vede și din faptul că înfrânarea de la ură, de la mânie, de la ținerea minte a răului, de la invidie înseamnă îngăduință, înțelegere, iertarea semenilor, bunăvoință față de ei, prietenie și iubire. Ea alungă întunericul și sporește lumina. **Postul ne luminează întreaga făptură; de aceea, chiar în exercițiul lui, nu trebuie să ne arătăm întunecați la față, ci tot mai luminați, ca unii ce ne eliberăm treptat de strânsoarea balaurului răutății, lăcomiei și egoismului.**

Astfel, timpul postului trebuie să ne fie nu numai prilej de tăiere de la noi a ceea ce e rău, ci și prilej de cultivare a ceea ce e bun. În felul acesta, postul e un mijloc de tămăduire a bolilor noastre sufletești, un mijloc de însănătoșire. Și cu siguranță este și mijloc de tămăduire sau de prevenire a unor boli trupești. Astfel, viața mai presus de fire pe care ne-o dăruiește Dumnezeu, - datorită postului -, se unește organic cu sănătatea naturală pe care o pricinuieste postul. Viața de la Dumnezeu nu este contrară vieții naturale, ci se leagă cu aceasta, se adăugă la aceasta. Precum

Dumnezeu voiește ca viață să avem, tot așa voiește ca și sănătate să avem. Un om mântuit înseamnă și un om sănătos: la minte, la voință, la simțire și, în afară de unele excepții, și la trup. **Fără îndoială postul îl ținem pentru Dumnezeu, pentru viața mai presus de fire a învierii.** Numai urmărind această viață prin post, el ni se face și mijloc de sănătate sufletească și trupească naturală. Din viața mai presus de fire se revarsă în noi puterea vieții echilibrate, naturale. **Postul trebuie să fie însoțit de pocăință pentru păcate, de dorința mântuirii.** Dar aceste simțiri sunt îndreptate spre Dumnezeu, sunt susținute de gândul la Dumnezeu. **Un post din care lipsește gândul la Dumnezeu poate să fie un regim, dar nu un post adevărat.** Și regimul nu se susține decât cu puterile mărginite ale omului și nu are decât efecte mărginite și trecătoare. În nici un caz, el nu servește la mântuire și la acea sănătate care se adapă neconținut și tot mai bogat din viața mai presus de fire și fără sfârșit a lui Hristos. (...)

Sursa: **Părintele Dumitru Stăniloae**, *Glăsul Bisericii*, anul XLVI (1957), nr. 3

Vitamine duhovnicești

La ce să luăm aminte mai mult în Postul Mare?

La noblețe, la noblețea duhovnicească. (...) Noblețea duhovnicească este superioritatea duhovnicească, este jertfă. **Un suflet nobil are pretenții numai de la sine însuși, iar nu de la ceilalți. Se jertfește pentru ceilalți, fără să aștepte răsplată. Uită tot ce dă, dar își amintește până și cel mai mic lucru care i se dă. Are mărinimie, are smerenie și simplitate, are lipsă de interes, cinste... le are pe toate.** Are cea mai mare bucurie și veselie duhovnicească. Noblețea duhovnicească are harul lui Dumnezeu, este – cum să spun? – o însușire dumnezeiască. **Acolo unde există noblețe, lucrarea nu se face cu zgomot, nu se face la vedere. De aceea acolo Se odihnește Hristos și acolo este binecuvântarea lui Hristos.** (...)

Nimic altceva nu-L înduioșează atât de mult pe Dumnezeu ca noblețea. Ea este receptorul Harului dumnezeiesc. Cât de simple și de ușoare sunt lucrurile și cât de grele le facem noi! În toate este nevoie de noblețe duhovnicească. Dacă cineva nu va înțelege lucrul acesta, chiar de va face trei privegheri pe săptămână sau de va ține de trei ori pe lună post negru de trei zile sau se va ruga ore întregi, chiar de își va păstra și curăția trupească, toate acestea nu-i vor fi de nici un folos. Nu spun că nu trebuie să le facă cineva și pe acestea, **dar să se îngrijească să dobândească lucrul cel mai important dintre toate: noblețea duhovnicească care este curăția sufletească.** Să nu existe înlăuntrul lui interes propriu, voie proprie, egoism, dorință de a plăcea oamenilor și celelalte, pentru a se face plăcut lui Dumnezeu. Când nu există toate aceste patimi, atunci, chiar și fără să se roage, omul are curăție sufletească și se înrudește cu Dumnezeu, se unește cu El.

Sursa: **Cuv. Paisie Aghioritul**, *Patimi și virtuți*, Ed. Evanghelistos, București, 2007